

Dennis Knudsen
Jeg dør kun én gang
352 sider
Turbulenz

Denne bog er en kærlig hilsen fra Dennis Knudsen og en gave til alle, der vil mere end det middelmådige. **Man må selv opsøge sin lykke og nå sine mål**, siger han på et tidspunkt, og man får klart det indtryk, at Dennis fra barnsben er udstyret med de gener, der skal til for at tro på, at man er sin egen lykkes smed, og at underlægge sig skæbnen blot er en undskyldning for ikke at prøve sig selv af i yderpositionerne.

Det må man så sige, at det har Dennis, altså prøvet sig selv af i yderpositionerne og langt ud over grænsen; læs blot om hans tider på Ironman og under træningerne på Lanzarote og andre steder, hvor han detaljeret og engageret fortæller om sine bedrifter samtidig med, at han motiverende, smittende og med fin pædagogisk indsigt fortæller alt om kostplaner, træningsture, hårde pas og total nedtur, når alt går i lort, og han hårdt har brug for andre folk i træning og deres snak om lortevejret for at hive sig selv op igen. Såre menneskeligt; den slags vil ikke alle stå ved, men det vil Dennis, og den form for ærlighed og ægthed åbenbarer sig bogen igennem. Derfor er det en guldklump at læse. Sportsfolk vil nyde at læse om, hvordan han altid møder nye sportsfolk. der kan fortælle om, hvordan man sidder på nye måder i cykelsadlen, og ærbødig næsten bliver man, da Dennis i vandet ved Lanzarote begynder at bløde - velvidende at hajer kan lide blod . . . .

Jeg dør kun én gang er en eksemplarisk beskrivelse af livet, som det nu kan forme sig, hvis man ønsker at bruge det 200 procent, tage chancer, tage op- og nedture alvorligt, tager ansvar for, hvad der skete og så ser tilbage med glade minder i behold.

Et sted i bogen skriver Dennis, at han er sikker på, han sagtens vil kunne trives igen i en lille 2-værelses, hvor han kommer fra. Man føler efter at have læst bogen, at det er helt rigtigt. Uden nykker, ærligt og redeligt fortæller han om sit møde med sig selv igennem kæmpestore indvordes oplevelser gennem årene - fra Bali og Indonesien og ungdommens møde med

Indien, Shri Lanka, Buddha og den østerlandske tankegang og til store oplevelser med stjernerne rundt om på filmsettene i verden.

Vi får det hele med, lige fra barndommen i 2-værelses lejlighed, hvor fuglen Trille hoppede nok så lystigt rundt på gulvet, idet den ikke kunne flyve, men som så samtidig blev mast, da lillebror Dion flyttede en stol. Om det er her, Dennis første gang får en skræk for døden, er svært at sige. Men i den lille familie har de hele tiden haft skræk for døden, der da også er kommet forbi adskillige gange. Måske er det derfor, at Dennis Knudsen har gjort en dyd ud af at få noget ud af hvert eneste minut, han er på jorden. **Det man er bange for skal man kaste sig over**, hedder det et andet sted, og da Dennis gerne vedgår, at han er bange for at dø, har han valgt at kaste sig over livet i stedet. Det giver mening.

Vi får også aftryk af Dennis' karakterbøger fra folkeskolen, af hans blodtryks- og kolesterolmålinger, billeder af en småfed Dennis, der på rekordtid forvandler sig til en ren Adonis. Ganske imponerende. Vi får indblik i talentet for på rekordtid i de unge dage at score flotte damer, en lige linje op til den rekordtid, hvorved han tre måneder efter sine første fem kilometer gennemfører det første marathon. At det fylder alt det med pigerne og kvinderne i hans liv og evnen til at charmere dem får vi smagsprøver på under møderne med så forskellige kvinder som Yoko Ono, Ghita Nørby og Prinsesse Alexandra, som han klippede med en fjerkræsaks i Tyrkiet. Mens parykafdelingens damer på film og teater langt tidligere i livet blev charmeret til at tage madpakker med til den unge, sultne men fattige Dennis. Durkdreven var man vel.

Dennis har bestemt lavet bisede ting i sit arbejdsliv ved f.eks. at sminke holdningsmæssige fjender dårligt før en TV-udsendelse, mens de holdningsmæssige venner fik positiv særbehandling. Det kræver mod og overskud at erkende sådanne rævestreger, og modet gør, at man tilgiver Dennis denne professionelle brøler. Og kaster sig over historierne om, hvordan han omgås sine venner, f.eks. Sanne Salomonsen under hendes sygdom, og selv om de fleste af os læsere har en hverdag, der ligger langt fra de to kendisser, er det tydeligt, hvad budskabet er: Drag omsorg for hinanden, vær hos hinanden, lav mad til hinanden, giv hinanden kærlighed, glæde, varme, knus og intimitet.

Naturligt nok vrimler det med kendte mennesker i bogen. Og kritikere vil hævde, at hvad skal vi dog vide alt det for. Det er nu en gang Dennis' liv at have omgivet sig med disse personalities, det ser ud til at være vigtigt for ham at skrive om og har gjort ham godt ved at udpensle deltagerne, og det er tydeligt, han ægte holder af dem og drager omsorg for dem, hvilket man kan lære noget af. Bed blot vennerne om hjælp når vasketøjsbunken bliver for stor, eller man den dag ikke lige orker at lave mad.

Dennis' formue kommer han ind på uden blusel og fortæller, hvor mange millioner, han mener at have på kistebunden, og hvor dyrt han bor idag. Selv om han elsker at handle ind i Netto. Også finanskrisen og dens efterdønninger får nogle kommentarer med på vejen og giver os dermed det indtryk, at han vitterligt når hele vejen rundt i livet, har meninger om alt, skal prøve alt, der er liv i, og som man så heller ikke kan forundres over kommer ud i mentale kriser.

Bogen hænger rigtig godt sammen og er fint helstøbt, og det er som om, at ender og cyklus flere steder i bogen når sammen, som da Dennis i 2013 skulle ringe og bestille en rejse hos Spies og fik sin ungdomsflamme, Lone, i røret; hende der havde gjort Dennis og hans familie godt mange, mange år tidligere under meget fremmede himmelstrøg i Østen.

Dennis - og hans medarbejder på bogen - er rigtig god til at udtrykke sig i følelsesladede og medrivende vendinger, og man kan ligefrem mærke ens egen angst bruse gennem årene ved beskrivelsen af Dennis i dragtøj i Forum i København, hvor nogle unge bøller ville smadre ham svansen i dametøj.

Med ærlighed kommer man længst, fortæller Dennis os cementerende den gamle sandhed om, at intet slår ærligheden. Der er et spor hele vejen igennem bogen af oprigtighed og ærlighed, som man må kunne lære noget af. Måske bringer ærligheden os ofte på gale og naivitetsens veje. Men så lærer man noget af det.

Du bliver 100 år siger mor til Dennis et sted i bogen. Det ser ud som om, hun får ret. For indholdsmæssigt og visdomsmæssigt er der i Dennis liv allerede nu ved det halve århundrede stof til 100 år eller måske 200. Måske et ønske om at forcere døden? Måske en angst for ikke at nå det, han gerne vil?

Det ser ud som om, at han når det hele, fra den værste slum med lugt af død, råd på markeder i Østen med alt, hvad deraf følger af rædsler og overskårne scener på hunde, så de ikke kan bevæge sig og fremstår friske for køberen, så til en abnorm balance og harmoni med sig selv i samme buddhistiske Østen, så hjem for at holde en fortvivlet og hulkende far i hånden, og så til overdådig luksus på USA's vestkyst, hvor alt bare kører derudaf i skinpragt og storhed.

Der er drøn på. Det er der altid. Også hos folk, der ikke synes at opleve noget. Ofte mærker man det ikke. Dennis har mærket det og fortæller, hvad det har gjort ved ham. Det er her, guldet ligger begravet på og imellem linerne.

